

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΑΠΙ ΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ZANTIZON

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τέ παραχθύτι τοῦ ιμάρη γιὰ τὶς κακές συνήθειες. Ή γκαμήλα ποὺ χωνεύται ὀλόκληρη στὸ μύλο... Ή ἔξυπνη ἀπάντησις ἐνὸς γωριάτη τοῦ Ἰκονίου. Ό διοικητῆς τῆς Συρίας κι' ὁ γραμματικές του. Ό γαϊδαρος τοῦ γωριάτη κι' ὁ Ἀλλάχ! Μικρές παρατήρησις τοῦ Ισμέτ πασᾶ, κλπ. κλπ.

NASA γέρος ίαώνης ἔλεγε μά μέρα στὰ παιδιά του, γιὰ τὶς κακές συνήθειες, ποὺ δάγκνουν τὶς καλές καὶ καταντοῦν, στὸν ἄνθρωπο, δευτέρα φύσις:

— Μιά γκαμήλα, ποὺ ἡταν συναχωνένη, πήγε, μιὰ φορά, σὲ ἕνα μάνο, κι' ἀπ' τὸ παραμύθι είπε τοῦ μηνάνα: «Σὲ παραγάλω, μου κάνεις τὴ γάρι νὰ μου ἀνοίξῃ λιγάνι τὴν πόρτα σου γιὰ νὰ ζεστάνω τὴ μουσικάδα μου, ποὺ τὴν πηρούνια τὸ κρόνο, και νὰ μου περάσῃ τὸ συνάζι...». Ο μιλονάνης λιτανήτη καὶ τὴ γκαμήλα κι' ἀνοίξει μᾶς καρωματά στὸν πόρτη του τάστο ποὺ νὰ χρεδουν νὰ περάσουν μέσα τὰ γουσινιά τῆς γκαμήλας. Αὐτή, διώξει, τὸ παραγάλεις νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ περάσῃ... «Ἐπειτα πέρασε καὶ τὸ μερόν λιανό της, ἔπειτα τὸν τοπάρι, ἔπειτα και τὰ δινό... Τελοστάτων, ἔπειτι ἀπὸ λέρη ὥρα τὸ κατάφερε νὰ μηδὲ δύσκολη στὸ μίλο... Τότε ἀρχίσει νὰ χρονιμάνη, νὰ κάνει τὸ παιδίτης, νὰ στήξῃ ἔπειτα και νὰ γκρεμίσῃ καὶ τὸν τοίχοντας... «Τι ἔπαιθες, βρέ γκαμήλα; τὴ φωνοῦσα ὁ φτωχός ὁ μηνάνας. Μ' ἀπὸ τὸν τρόπο μου πληρωνεῖς τὸ καλὸ ποὺ σούτανα, νὰ σὲ μετάσεις...» «Εἴλε τὸν εὐχαριστητοῦ ποὺ βρίσκουν' ἔδω μέσαν, τὸν ἀπάντηρος ὁ γκαμήλα. Κι' ἔρχεται νὰ πλωτάνης δεξιά κι' ἀφοτέρα σ' ὅπερας τὶς μεριες... Καὶ ἔπειτι ὁ μηνάνης τολμούσε και διαμαρτύροταν, ή γκαμήλα τὸν βούδιον, μιὰ κλωπούσα και τὸν λέει: «Ἄν δέν σ' ἀφέσει, πάρε πόδη και τὸν λάγον σους...»

— Τό διό γίνεται και μὲ τὶς κακές συνήθειες! είπε συμπτεραίνοντας ὁ γέρος ίαώνης. «Άμα μᾶ ἀπ' αἵτες μηδὲ στὸν ἄνθρωπο. διάγκνει τὶς καλές.

Ο βαΐλης τοῦ Ἰκονίου βρισκόταν κάτωτε σὲ περιοδεύα, ἐπιθεωρῶντας τὶς ἑπαρχίες ποὺ ἥκαν ὑπὸ τὴν προστοσία τοῦ Σολιτάρου, και ἵστη τὴν πατρικὴν του τὴ διοίκηση. Ἐνῷ περνοῦσε, λοιπόν, ἀπὸ κάποιο χωρίο, τὸν πλήσιασε μὲ σεβασμὸν ἔνας χωριάτης και τὸν εἶπε:

— Πασᾶ μου, μοικαλεψαν τὴ μονάδωρη περιοδούσα μου, σ' αἴτο τὸν κόσμο, τὸ μόνο βοηθό μου: τὸ γάιδαρό μου.. Δὲν ἔχει ἄλλον, νὰ κατεβαίνω, κάθε ποτι, στὸ παζάρι! Πασᾶ μου, δόσει διαταρή γιὰ μου βροῦν τὸ γάιδαρό μου, κι' ὁ Ἀλλάχ νὰ τ' ἀξιώσῃ νὰ σὲ δοῦμε γενιάλο βεζήνη στὴ Σταμοτούνα...»

— Καὶ πῶς τὰ καταφέρεις νὰ σου κάψεψον τὸ γαϊδούσιον; σητάρης τότε δὲ πασᾶς μὲ κάποιαν αἰσθηρότητα.

— Πασᾶ μου! Είχα πάει δύο, στὰ χωράφια. Είχα δούλεψει τόσες δρες. «Εσσαφά, έστειρα. Στὰ τείλευτα πειά, κουρώστηρα!» Εγείρα στὸν ίσιον ἐνὸς δέντρου και μὲ πήρε ὁ ὑπνος... «Όταν ξένηντα, δέν βρήκα τὸ γάιδαρό μου! Τὸν είχα δεμένο στὸ δέντρο κι ἦρθαν κλέρτες και μού τὸν πῆραν...

Τότε δὲ πασᾶς τοῦ εἶπε:

— Πασᾶς σοῦ φταίει λοιπόν; Γιατὶ ν' ἀφήσης νὰ σὲ πάφη ὁ ὑπνος μέσον στὸ χωράφι, μεραρμητεμέριμο;

— Μὲ τὸ συμπάθειο, πασᾶ μου! ἀποκρίθηκε δὲ ἔξυπνος χωριάτης: Νάμεια πῶς ἀγρυπνᾶς τοῦ λάγου σου γιὰ μένα!..

«Ενας διοικητής τῆς Συρίας, ἀφοῦ κρέμασε τὸ γραμματικό του, ποὺ δέν τοίκειν, ἀποτάρθηκε στὸ μεγάλο βεζήνη τῆς Σταμοτού, ξιρ τῶντας νὰ τοῦ στείλη ἔναν ἀλλάν. Ο μεγάλος βεζήνης τούθοτε τὸν κακώτερο κι' ἔσπειρτο ὑπάλληλο τῆς Υπηρεσίας Πλάκη.

— Μεταστριτεῖται ἔρθηντι! (Κύριε γραμματικέ!) τοῦ εἶπε τὸ διοικητής τῆς μάλι τὸν εἶδε. «Ο θρύλος μὲ λέει ὀλόφρωτο ἄγριο, κακό κι' αἴμαρρο. Είμαι ἀπότος δικαιοίου! Θὰ τείνηθη καὶ μόνης σου γι' αἴτο και δὴς πάσο μ' ἀδικεῖ ὁ κάσμος...» Εօν νὰ κάνεις μονάχα τὴ δουλέτσα σου και νὰ φροντίζης να μού ἀναφέρεις δι, τι θὰ σου κινή τὴν προσοχή στὴν πολητεά...

«Ο γραμματικὸς ἀρχιες νὰ ἔξαση, μὲ μεγάλο ζῆτο, τὰ νέα του καθηκόντα. Ασ' την καθημερινή δὲ ἐπαφὴ ποὺ είχε μὲ τὸν προστάτην, ἀρχιες νὰ πείσεται πραγματικά διτὸ διοικητής καθέται

λάμπιον γιὰ ἔνα φύλι, κυβερνήσεις πολλές φορές τὴ Γαλλίας δις πρωθυπουργός τοῦ Κράτους. Σ' δόλο αἴτο τὸ διαστήμα, δις τὴν ἡμέρα ποὺ πέθανε, ή 'Ιωάννα δὲν ἔπειρε νὰ τὴν φροντίζῃ μὲ πραγματική στρογγύλη... «Ολοι τὸν θεωρούσανταν ἀντόργυνο. Ή 'Ιωάννα στάθηκε η μοναχή ἀγάπης τοῦ μεγάλου πολιτικοῦ. Καὶ σ' ἀντάλλαγμα διλούντων τῶν ὑπηρεσιῶν, ή κυρία Ν..., γρήτα τώρα και χωρὶς πόθονς ξωκῆς, ζητάει ἀπὸ τοὺς νόμιμους κληρονόμους τοῦ φύλου της τὰ μέστι γιὰ νὰ συντηρηθῆ...

ηπαν παρὰ ὁ αἱμοβόρος ἄνθρωπος ποὺ τοῦ είχαν περιγόνωμε...

Μὲ μέρα, διώξει, ποὺ ἔπειρε νὰ μηδὲ μέσα στὸ γραφεῖο του, εἶδε τὸ δίψιο, ποὺ λάβανε διαταργὴ ἀπ' τὸ διοικητὴ νὰ πρεμάσῃ τὸν Χοντενέ ἀγα, ἔναν ἀπὸ τοὺς προσωρίους τῆς Δαμασκοῦ. Ό γραμματικὸς κατέταξε περιφρόμως τὸ διοικητή. Εκείνος ἀντελήητη τότε τὸν τρόπο του και τὸν εἶπε:

— Κτέτε το βράδυ, είχα πάει, διώξει ποινήσωντας, ποὺ προτάσει νὰ κλείσων τὰ μάτια μου, διότι οὐλεινὸς ἀπό τὸ πρόσωπό του προτρόπος, στὸ λιγάκι της κρέμεται ἀπ' τὰ κλαράνι ἐνὸς δένδρου σῶν σάπιον φρούτο, ἐπανφεύλαμένος τοῦ ὑπνού μου, τάλαμης νὰ κυρτῇ μέσ' σ' ὄνειρο μου — καὶ τι, ωμοφεύεις, πῶς είχε τὴν ἀναδέμα νὰ κάνει; Μάλιστα! Μοισίας εἶναι καθοστούντι... Κι' ἔπειτα πάροντας θάρρος ἀπ' τὴν ἀκρητική μου — ἀφοῦ, καθὼς σου είστανε ποιμένωνα βαθεῖα —, τούθηξε κι' ἔνα μαραζεῖ μιὰ να μού τὸ κάρωντας ποιεῖται αἴτο τὸ δεῖξην διώξειν... Εσύ είσαι το δάκτανες στὴν θέση μου, γιὰ λέγε μου;...»

Ο γραμματικός, τρέμουντας, φυσήνωσε:

— Τὸ κακούργητον νὰ κλείσων τὰ μάτια του ἀπό τον ὑπνοφόρο, πασᾶ μου! Κι' ἔγω, στὴ θέση σου, τὸ δίσιο θάζανα, ἀν δηρι και χειρότερο...

— Ο 'Αλλάχ, νὰ σ' εὐλογή! είπε, ἐνθουσιασμένος τότε ὁ διοικητής.

— Εσύ είσαι ο καλύτερος γραμματικός τοῦ κόσμου...

Μόλις, διώξει, νήστωσε, δις γραμματικός μάζεψε δι, τι είχε και δὲν είχε, και φρόντισε νὰ τὸ σκάσῃ! «Εφηγε ἀπ' τὴ Δαμασκό, πήγε στὸν Κωνσταντινούπολη και γύρεψε ἀφρόδιτο αἴτο τὸ μεγάλο βεζήνη.

Κι' ὅταν παρουσιάστηκε, τὸν λέει:

— Θειαπάσιος ἄνθρωπος, βεζήνη μου, αἴτος διοικητής τῆς Συρίας! «Εκανα δι, τι μπορούσα νὰ γιά νὰ τὸ εύχαριτησθω! Άλλαχ, ἔπειτι, διότι δέν έχει τὸν πρωτόπολην τοῦ οντού του πρωτόπολην νὰ μη μὲ βλέπη μήτε στὸ ξέντον του! Καὶ τὸν παρουσίαστηκε, τὸν λέει:

— Τοῦ παρουσίαστηκε, τὸν λέει: «Ενας χωριάτης, ἀπ' τὰ βάθη τῆς Ανατολίας, είχε χάσει τὸ γάιδαρό του, ποὺ καβάλια σ' αἴτον, κατέβανε καθεὶς προὶ στὸ παζάρι, κι' ἤταν ἀπωρηρόμορτος, σὰν νάχεις κάστει τὸ παῦδι του... Κάποιος διαβάτης τὸν λιτανήθηκε και, γιά νὰ τὸν παρηγορήσῃ, τὸν λέει:

— Μά κάνεις ἔτοι, ντέ! Ο 'Αλλάχ είνε μεγάλος! Θὰ σου δώσῃ ἄλλο γαύδισθο, ποὺ καῦλο κι' ἀπὸ κείνο πονχασες...

— Εμένα δέν λέει! είπε τότε δι χωριάτης. Τὰ ξέρω διέ γιὰ τὰ δώρα τοῦ 'Αλλάχ! «Άν δὲν σκάσω τούλαστον είσοδετένει λιότεσε, δι κόδιος νά καλέση, δὲ μικρός είσαι άλλο γαύδισθο, δινοια σου...»

Κάποιος διοικητής τῆς Αδριανούπολεως είχε μετατεθῆ σὲ μιὰ μάτωραζμένη ἐπαρχία τῆς Ανατολίας. «Απειλεπόμενός γι' αἴτη τοῦ τὴ μετατοπίση, ποὺ τὸν κατέστρεψε, γιατὶ ισοδιαμούσε μ' ἔξοριά, πήγε νὰ τὴν πόνο του στὸ μεγάλο βεζήνη Καρά-Μουσταφᾶ, ποὺ φημίζεται γιά τὸ τοσικήρο τον πνέμα...

Ο πατάληρός γυρεψε μεταφεύρεις πολλάσια και παρουσιάστηκε πιλοτιστά στὸν πρωθυπουργό, δι όποιος πήρε τὸν δεκτή. Ήσητε και μελέτης διλόληρο τὸ φάνελλιο τῆς ιπταμέσεως του, ἀπ' τὸν ὀποῖον ἀποδεικνύονταν διτὸ λόγον ἀνικανότητας...

Ο διοικητής ἀρχιες τότε νὰ τοῦ ἀντιτύση, μὲ πολλή εὐφράδεια, διάφορα διπλεύρηματα και νὰ τοῦ δένει δικαιοίου λόγον δικαιούτησης...

— Αν ἔχεται κτήματος δη, στην τούτο τὸ παρακράτηρε έρεσα δι, ποὺ δέλτης δικαιούτησης...

Ο διοικητής δέν ἀποδιηρύθηκε αἴτη τὴν πρωτή αὐτή ἀποτικία.

— Αρχιες ν' ἀνταπέδηται, είπε, τούτο τὸ παρακράτηρε έρεσα δι, ποὺ δέλτης δικαιούτησης...

— Ο μεγάλος βεζήνης τοῦ παρακράτηρε στὸν δίσιο ξερό τόνι:

— Αν δὲν ἀπατάμαι, θέτεις πρόσεκται νὰ μετατεθῆται, κι' όχι η γυναίκα σαζ. Εν πάση περιπτώσει, ὅλη ποὺ μού ἀναφέρετε, είπε δουλειά δική της...

— Οταν είδε δητι κι' αὐτὸν τὸ ἀπαχείρωμα δέν ἔπιασε, δι διοικητής ἔσκασε τὸ τελευταῖον τὸ ἀπαχείρωμα, ποὺ τὸ διοικητής μετατοπιστούσιο:

— Κι' η 'Αδριανούπολη τί θά γίνη, έξοχώτατε;

— Τι θ' απογίνονται της, δηταν διώγμα τύχα...

— Α, δοσ γι' αἴτο εἶνε δουλειά δική μου! ἀποκρίθηκε πάλι ξερά δι μεγάλος βεζήνης, και σημάνθηκε διτὴ θέση του γιά νὰ τοῦ δεῖξη ποὺ μού ἀναφέρετε, πειρασμένη...

